

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 5
Den 30 Jan.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

Våra uppgifter.

Matt. 5: 13—16.

Barnens allra första uppgift är att hålla sig till Jesus och lära av honom. Att detta är den första, stora uppgiften i ett barns liv, i ditt liv, visar oss frälsaren själv, när han sträcker armarna mot de små och säger: "Låten barnen komma till mig!"

Därför bör du i tron sluta dig riktigt nära din frälsare, in i hans famn, så att han får värma dig vid sitt hjärta och uppfylla din barnasjäl med sin kärlek. Jag vet, att det är rätt att säga så till dig, därför att Jesus slöt barnen i sin famn och välsignade dem. Nöj dig således icke med mindre, än att du blir lyckliggjord med din frälsares kärlek, och att du blir välsignad av honom!

"Har jag då ingen annan uppgift?" frågar du. Har du fyllt denna första, stora uppgift, så att du i sanning blivit en liten Jesu lärjunge, då nämner Jesus i våra textord tvänne andra uppgifter, som äro gemensamma för alla Jesu lärjungar på jorden.

"I ären jordens salt — — I ären världens ljus", säger han. Men för att kunna vara detta, måste vi komma mycket nära Jesus och giva honom ett stort rum i vår själ och i vårt liv, så att hans ljuvliga bild står manande och hjälpande inför oss.

Ty när det blir fråga om, att ni, barn, skola vara jordens salt och världens ljus, så skola ni inte tänka på att likna patriarker, profeter och apostlar i deras gärningar, utan ni måste se på Jesus, huru han gjorde, när han var ett barn som ni och lära av honom.

Första gången vi träffa Jesus såsom verkande, talande och görande något, är han tolv år. Vi träffa honom då i templet hörande och frågande lärarna, då förklarar han såsom sin uppgift, att vara i det, som tillhörde hans himmelske fader, då följer han sina föräldrar och är dem underdånig, och där säges det till sist om honom, att han växte upp och växte till i vishet och nåd inför Gud och människor.

När det säges om Jesus, att han hörde och frågade lärarne, så att alla, som hörde honom, häpnade över hans förstånd och svar, då var Jesusbarnet ett ljus och ett salt gent emot allt vad lättja, slöhet och okunnighet heter. Se nu till, att du, i likhet med Jesusbarnet, blir väl hemmastadd i din bibel och vet och kan något av vad där står! Se till, att du väl lär dig dina uppgifter i katekesen och bibliska historien, att du gör dig på förhand litet förtrogen med söndagsskolans text, och att du väl lär dig minnesversen. Då blir du både ljus och salt för slarviga och lättjefulla kamrater.

Jesus säger själv, att han redan såsom tolvårig gosse ville vara i det, som tillhörde hans himmelske fader.

Då var han ju salt och ljus för alla gossar och flickor i Nasaret, som inte frågade efter Gud och hans vilja utan vandrade vilse på syndens och världens stigar. Sök att likna Jesus och vara i det, som hör Gud till, så att du stadigt går på Guds vägar, flyr syndiga nöjen och tillställningar, då är du salt och ljus för din omgivning.

Och när du, såsom Jesus var gent emot sina föräldrar, är dina föräldrar underdånig, så att du böjer dig för deras vilja i lydnad och kärlek, arbetar för dem och för dina syskon och inte rymmer till främmande land från dina plikter här hemma, då blir du ett ljus, som skiner, och ett salt, som svider i samvetet hos alla pliktförgättna. Men om Guds välsignelse kan du vara viss.

Det säges också om Jesus, att han växte till i vishet och nåd eller välbehag för Gud och människor. Därav förstå vi, att det låg något ljust, vänligt, soligt, rent och kyskt över hans barndoms- och ungdomsliv. Må detta också varda ditt sätt att växa, då låter du ditt ljus lysa. Du behöver inte tänka på att göra något märkvärdigt eller besynnerligt, låt bara det ljus lysa, som Jesus ger dig. Och om nu alla Sverges söndagsskolbarn börja att följa Jesus och göra som han gjorde i sin barndom, då kan jag profetera, att här skall varda både salt och ljus ibland vårt folk. Detta är edra uppgifter.

J. B. Gauffin.

Han fann Jesusbarnet.

Djupt inne i det stora, »mörka fastlandet» — Afrika — långt borta från någon missionsstation bodde en liten svart gosse. En dag träffade han en annan liten gosse, som en tid hade besökt Brödraförsamlingens missions-skola i Gnadenthal — i närheten av Kap-

staden — där han hade lärt sig läsa, och där han hade fått ett nytt testamente.

De båda gossarne satte sig ned och talade med varandra. Boken kom också fram, blev undersökt och beundrad. Till slut lät dess ägare den »tala», som de svarta uttrycka sig, det vill säga, gossen

började läsa ur den för den andre gossen. Bland annat läste han om det lilla Jesusbarnet, som föddes i Betlehem.

Gossen lyssnade alldeles förvånad. Först och främst var det ju så lustigt att höra den lilla fyrkantiga tingesten tala, men ännu märkvärdigare var det som den sade. Med öppen mun och vidöppna ögon satt han och lyssnade till varje stavelse, och då den lille föreläsaren slutat, tänkte han icke på annat än att få se Jesusbarnet.

»Var är han?» sporde han ivrigt. »Åh, jag ville så förfärligt gärna se honom.»

»Ja, han finnes i Gnadenthal», sade den lille föreläsaren alldeles säker på sin sak.

»Har du sett honom där?» frågade den andre ännu mera ivrig.

»Nej, men jag vet, att Jesusbarnet är där, för de sjunger om honom och talar med honom. Det har jag själv hört.»

Den lille vallgossen kunde nästan icke uthärda att vakta sina getter de följande dagarna. Tanken på barnet i krubban gav honom varken rast eller ro.

Han ville finna barnet. Han ville gå till Gnadenthal och se honom med sina egna ögon. Det var en lång väg, det visste han, men det brydde han sig icke om, ingen möda skulle hindra honom. Han *måste* dit och se Jesusbarnet, kosta vad det ville.

Så en vacker dag lämnade han sin tjänst och traskade i väg. Det gick blott långsamt framåt. Som regel måste han använda sina ben, och hans fötter blevo ofta både ömma och dåliga. Han var glad, när han ibland träffade på en oxvagn och fick löfte att åka med ett stycke.

Vägen gick över berg, genom stora skogar med forsande vattenfall och sköna dalar. Äntligen en lördagsafton kom han fram till Gnadenthal.

En svart kristen kvinna tog vänligt emot honom, gav honom aftonvard och lät honom sova i sin hydda.

Följande morgon, som var söndag, vaknade han vid klockklang. Förundrad för han upp. Vad var detta? Han hade aldrig hört något liknande. Den vänliga

kvinnan berättade för honom, att det var kyrkklockorna, som kallade till gudstjänst, och tog honom med sig till kyrkan.

Den lille negergossen fick nästan tårar i ögonen, då han hörde den vackra sången. Då såg han en vit man stiga upp för att tala.

Först öppnade denne en stor, svart bok och började läsa, och den lille gossen satt och lyssnade med spänd uppmärksamhet. Måne han skulle få höra något om Jesusbarnet? Jo, det var just Lukas andra kapitel, det som handlar om barnet i Betlehem.

Det passade just för honom. Då han nu satt och lyssnade, kom han att tänka på, att den gossen som förut hade läst detta för honom, ju hade sagt, att Jesusbarnet själv var i Gnadenthal. Hans blick för sökande runtomkring i salen, och plötsligt varnade han ett barn, så skönt, att han aldrig sett dess like.

Ansiktet var vitt, håret föll i långa, ljusa lockar ned på halsen, och från det runda, rosiga ansiktet strålade ett par klara, blåa ögon.

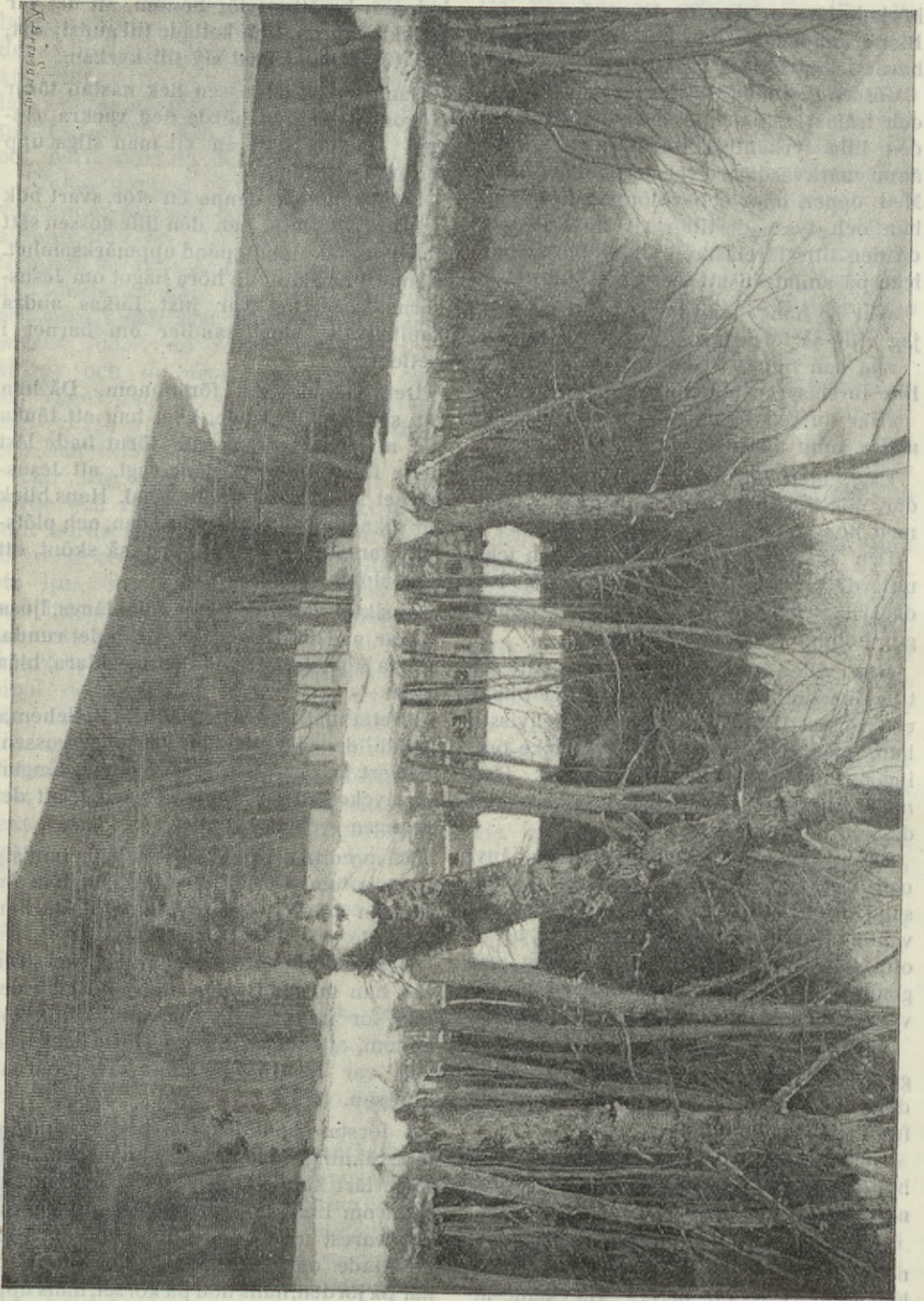
»Detta måste vara barnet från Betlehem,» tänkte den lille, okunnige negergossen. »Säkert är det detta barn, som jag längtat så mycket att se. Tänk så härligt, att det slutligen lyckades mig!»

Då predikan var slut, skyndade han sig att tala om för sin värdinna, att han nu fått sin högsta önskan uppfylld, då han nu hade sett Jesusbarnet.

Den vänliga kvinnan förstod icke strax vad han menade, men efterhand gick det upp för henne. Då förklarade hon för honom, att gossen med de ljusa lockarna icke var Jesusbarnet utan missionärens lille son.

I första ögonblicket kände han någon missräkning, men negerkvinnan, som själv hade lärt känna frälsaren, började nu berätta om honom, vem han egentligen var och varest man kunde finna honom. Hon berättade om hans födelse, om hans liv här på jorden, hans död på korset, hans uppståndelse och himmelsfärd, och om huru

NÄR DET ÄR VINTER.

ETT ÖVERFALL.

han nu sitter vid Guds högra sida i makt och härlighet, och att hans kärlek till människorna ännu är lika stor, som när han vandrade omkring här på jorden.

Och gossen tyckte, att berättelsen om Jesus blev allt vackrare, ju mer han fick höra. Han kunde aldrig tröttna att höra på, och kvinnan tycktes heller aldrig bli trött att berätta.

Så en dag tog hon honom med sig till

missionären, och han gav honom löfte att få gå i missionens skola.

*

Skulle du en gång komma till denna trakt av Afrika, skall du träffa en ung man, som med iver och trohet förkunnar evangeliets glada budskap för sina landsmän.

Vem är han? Ja, vilken annan än vår lille afrikanske gosse, som sökte och fann frälsaren. — Har du funnit honom?

När det är vinter.

Med teckning.

Nu ligger snön så ren och mjuk
på alla berg och ängar,
och lätt den brett sin vita duk
på våra blomstersängar.
Därunder sova blom barn små,
en röd tulpan, en sippa blå,
och liten, snövit liljebrud
där väntar på sin bröllopskrud.

I skogen, där i sommardar
du hörde fågelkvitter.
och drill och sång, varthän det bar,
nu uven ensam sitter
och ugglemor och några till,
men knappt en enda glättig drill
du hör från tusen nästen små,
de alla övergivna stå.

Ett ängsligt pip ifrån en mes
kanhända når ditt öra,
han frusit, så han blivit hes,
som du kanske kan höra.
En hare skuttar vit och kvick,
ty räven genom skogen gick,
men björnen sover i sitt bo
sin långa vintersömn i ro.

Men vackert är det nu i skog
inunder tyngda grenar
och stilla, vart din väg du tog
bland gran och fur och enar. —
Ja, skönt det är i vinterskrud
mitt kära land! Dig skydde Gud,
att du i ro och ostörd frid
må bida vår och knoppningstid!

ELLA.

Ett överfall.

Med teckning.

Det var klingande före, två grader
varmt och ett strålande solsken.
Likväl sutto Karl och Anna inne.
De arbetade och hade bråttom

med att lösa prisuppgifterna i sin tidning.

»Men kära barn, ska ni inte ut och lufta
på eder? Det är ju det grannaste vårväder,
fast det är bara den tionde januari.»

Karl och Anna lade undan sina arbeten,
sprungo mor i famnen och svängde om
med henne: »Jo, vi ska ta oss en riktig
slädtur utåt landsvägen. Jag känner, att
jag i dag vill vara häst för syster Anna.»

»Men glöm inte bort middagen! Klockan
två ska ni vara hemma!»

Och så bar det av för syskonen. Anna
satt på den lilla trevliga kälken och Karl
var häst. Det gick med full fart ett långt
stycke utåt ängarna. Men vid grinden,
som ledde till grannens ägor, stannade de.
Här fanns utsikt till kyrktornet.

»Hon ä' visst bära ett ännu. Men kan-

ske vi ändå skola vända om för att vara
punktliga?»

Emellertid var det ju ingen brådska.
Solen gassade, och snön var kram. De
hittade på att skjuta till måls mot grind-
stolparna. Karl träffade sin stolpe med
varje boll, och Anna var inte heller så
oäven skytt, så liten hon var.

Så anträddes hemfärden. De gingo och
samtalade om lösningen av prisuppgif-
terna, tills de kommo i närheten av byn,
men då ville Karl springa, och Anna måste
sätta sig upp på kälken, och nu bar det
av med full fart.

Men just som de svängde upp för by-
backen, sprungo Anders och Petter, två
av bypojkarne, fram och överfölo dem
med bollkastning. De hade stått gömda
bakom loggaveln och gjort i ordning en
hel mängd hollar, så att de hade gott
om ammunition.

»Jaså, ni stackare!» utropade Karl. »Ha

ni stått i bakhåll för att överfalla oss? Men nu ska vi pröva på.»

Karl gjorde bollar och slog träff på träff. Han trängde fram in på sina motståndare, och det dröjde inte länge, förrän Anders och Petter med igenpurrade ögon och öron flydde in på förstugkvisten.

»Hurra, hurra för Karl och Anna!» ljöd det från en annan gård i byn. Det var några andra gossar och flickor, som åsatt överfallet och tänkt skynda till de

två överfallnas hjälp. Men Oskar hade sagt: »Vi ska vänta och se hur det går. Karl är träffsäker och reder sig nog. Och Anna är visst inte rädd.»

Och syskonen redde sig gott, men en liten salut måste de ha för sin tapperhet. Ty präktiga gossar och flickor tycka, att det är orätt att smyga sig på kamrater, och de glädjas, när sådana feiga få näpst.

Men Anna och Karl voro ändå hemma i rätt tid. J. B. G.

Att hungra och törsta.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Först då klockan slagit nio hördes tunga, trötta steg på trappan, och en högväxt, blek kvinna med ett uttryck av ängslan i sina drag kom in i rummet.

»Mor, har du någonting med dig att äta?» frågade Effie ivrigt, och hennes ögon lyste vid åsynen av en rågbulle under moderns slitna schal.

»Ja, nu har jag äntligen fått betalning för tre dagars arbete», sade fru Nilsson trött. »Men konsulinan skall nu resa bort, så nu får jag inte något arbete där, förrän om sex veckor. Det ser just inte mycket lovande ut, skall jag säga. Hon erbjöd sig dock att rekommendera mig åt en av sina bekanta, så att jag får kanske arbete där en dag i veckan eller så. Men får jag inte snart mera arbete, så måste vi svälta ihjäl — jag ser ingen annan utväg.»

»Men mor, du har ju fått pengar nu?» anmärkte Effie. »Jag är så hungrig.»

Fru Nilsson kastade av sig hatt och schal. Därpå öppnade hon skåpet, tog fram en tallrik och kniv och delade ut stora skivor av bullen åt alla tre barnen. Medan Effie åt, undrade hon mycket, om hon var mindre »salig» nu än förut, medan hon ännu var så rysligt hungrig. Men hon behövde inte vara rädd för att hennes hunger skulle bli riktigt stillad — åh, nej, man måste spara på brödet.

Och långt innan Effie kände sig mätt lade modern det stycke som var över in i skåpet och låste det. Samuel började

genast ropa på »mera», men modern skickade de bägge små pysarna i säng och satte sig sedan att lappa ett hål på sin slitna bomullsklänning.

»Nu går jag och lägger mig», sade Effie sömnigt. »Hör du, mor, jag har varit inne i rummet här bredvid i dag, där låg en stackars liten gosse, som var mycket sjuk. Hans far är borta hela dagarna.»

»Ja, det tror jag», sade fru Nilsson bittert. »Fattigt folk hade inte många öre att skaffa bröd för, om de satt hemma hos sina barn hela dagarna.»

»Jag lovade honom, att jag skulle titta in till honom någon gång ibland», sade Effie.

Modern svarade icke. Hon var nästan för trött för att kunna tala, sedan hon hade slitit och släpat hela dagen.

Effie sade ingenting om sin märkvärdiga papperslapp. Hon hade en förnimmelse av, att hon icke skulle finna mycket deltagande hos modern i detta fall. Strängt arbete och tärande bekymmer hade förbittrat fru Nilssons av naturen så glada sinne, och om hon än älskade sina barn, gav hon dem sällan något bevis därpå. Effie hade aldrig någon vana att få ett vänligt ord eller en kärleksfull blick av sin mor.

Längre bort i gränden bodde en större gosse, som ibland hade varit mycket snäll

mot Effie, om än på sitt eget kantiga, godmodiga sätt. Han hette Knut Vester och bodde med sin lama mor i två små rum. Han brukade varje morgon bära en stor korg ned på torget, där han fick den fylld med frukt och grönsaker, som han sedan bar omkring i staden och försökte sälja. Ibland gick det icke så lätt och han förtjänade icke så mycket på sin handel, men Knut var mycket snäll mot sin mor och gjorde för henne allt vad han kunde.

En eftermiddag såg Effie honom komma tidigare hem än vanligt och med en tom korg. Då dök en tanke plötsligt upp hos henne, och hon ilade framåt gatan för att hinna upp Knut. Han var alltid så vänlig och snäll, tyckte hon, kanske kunde han säga henne, vad de där orden på papperslappen kunde betyda. Han var ju omkring åtta år äldre än hon själv.

»Du kommer tidigt hem i dag», sade hon för att inleda ett samtal.

»Jo jo men, lyckan har varit mig gunstig i dag», sade Knut och nickade nedlåtande. »Korgen är tom, som du ser, jag har sålt varenda bit, och pungen är full med pengar, skall jag säga dig. Jag skyndade mig hem

för att tala om de goda nyheterna för mor. Något sådant händer sannerligen inte så ofta.» (Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 31 jan.—6 febr. 1916.

- M. 31. Matt. 5: 33—37. Svärjen icke.
T. 1. v. 33. Edgång i gamla förbundet.
O. 2. v. 34—36. Jesus förbjuder allt svärjande.
T. 3. v. 37. Sanning och ärlighet i vårt ja och nej.
F. 4. Mark. 14: 61—62. Jesus svarar ett ärligt: »jag är det».
L. 5. Kol. 4:6. Hurudant vårt tal skall vara.
S. 6. Jak. 5: 12. Aposteln förbjuder svärjandet.

Söndagsskoltext för den 6 februari. 5 Sönd. e. Trettondagen.

Svärjen icke.
Matt. 5: 33—37.

Minnesvers: Jak. 5: 12. Framför allt, mina bröder, svärjen icke, varken vid himmelen eller vid jorden eller någon annan ed, utan edert »ja» vare »ja» och edert »nej» vare »nej», på det att I icke mån falla under dom.

BARNAVÄNNEN 1916!

Trettiotredje årgången.

432 sidor, omkring 150 illustrationer.

Redigeras av Anna och J. B. Gauffin under medverkan av flera barnavänner.

Innehåller en kort betraktelse över något Guds ord, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärlden, från missionsfältten, skildringar ur naturen, geografiska uppsatser, biografier, prisuppgifter m. m.

Illustreras med fina, nya klichéer.

Kostar - - å postanstalterna 1 kr. 25 öre. Vid rekvisition direkt hos Svenska Missionsförbundets Exp., Barnhusgatan 10, Stockholm, av minst 10 ex. kostar den bara 80 öre exemplaret.

Gratis - - - följer söndagsskolans textbok för 1916 samt ett sommarnummer och ett julnummer i färgtryck å 16 sidor.

Vinsten - - tillfaller missionen.

Beställes - hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm.

Uppsala i januari 1916.

J. B. GAUFFIN.